

BALÁZS K. ATTILA
[azon a lapon már]

*azon a lapon már percek
tusba mártott csigái rajzolják lustán*

*magányunk alaprajzait, hiszen
minket kiver a só és fogaink közt*

*gyül a bogárkitin – s a hold
magához domborítja elcsatangolt,*

hűtlen asszonyaink.

[egyre jobban feszülő]

*egyre jobban feszülő lábakkal, kezekkel
fel kellene tartani a nyár*

*tiszta áramlását, gondolatok,
tervek nélkül hanyatt feküdni aztán*

*az időtlen homokban és várni,
hogyan megtalálja egy szó,*

*amelyben kéken, hínár-erekkel ringatózik,
megpihen a tenger.*

[történik]

*történik
mint lepkéknek a lila hajnalok,*

*csigáknak a mozgás
traumája tavasszal, ahol ökölnyi*

*csomókban hever a csend, s aztán
egy délután*

*fogni kezd, elszökik, mint szárnyakból
a neszek, testek rejtekéből, isten*

csontjaiból az idő.